

Selvbiografi 1.0

Af Emil Kirkegaard

Hvorfor jeg skriver dette

Efter at have fortalt et par venner om min ide med at skrive en selvbiografi, fik jeg naturligvis spørgsmålene "Hvorfor? - Du er da kun 18? - Hvad vil du skrive?"

I disse spørgsmål ligger en ide om, at man ikke kan skrive en tekst om sig selv i en alder på kun 18 år. Man kan spekulere sig til, at de måske mener, at man skal lade sin personlighed "stivne" før man begynder at skrive personligheder om den, og at de derfor tror, at man har en stiv personlighed som 18-årig! Dette er dog fuldstændig forkert, antagelsen om, at ens personlighed skal være 'færdigudviklet' er helt hen i vejret. Ingen personligheder er nogensinde færdigudviklet, da ens personlig altid er resultatet af ens gener plus den erfaring man gør sig. Det er umuligt at ikke gøre sig nogen erfaring, og derfor er statiske personligheder en umulighed.

Men hvad skal kriteriet for at skrive om sig selv så være?, kunne man fristes til at tænke, og det afspejler selve problemet. Hvem siger at der skal være et kriterium som sådan? Hvis man kan skrive noget om sig selv, så er det fint. (hvilket alligevel er et kriterium) Selvom ingen måske gider at læse det nu, så kan det være, at nogen i fremtiden vil finde det interessant at følge ens personlighedsudvikling gennem, måske 50 år, alt efter hvor mange selvbiografier man skriver og hvor ofte etc.

Forstå mig ret

Jeg er ofte blevet karakteriseret som, kold, kynisk, forkert, forfærdelig, kværulerende, rapkæftet, arrogant, unormal, underlig, irriterende, alt-for-videnskabelig, ufølsom, psykopatisk og mange flere.

Vil jeg benægte mange af disse? Nej, det er vel hele overraskelsen, jeg er kynisk når kynisme er nødvendigt. Jeg er rapkæftet, når der er uretfærdighed eller urimelighed. Jeg er stærkt kontroversiel. Hvad jeg ikke gør, er at være kontroversiel for kontroversiellens

skyld. Det mener jeg er forkasteligt. Det samme gælder for folk der vælger deres musik ud fra genrene. Musikken bør bestemme genrene, ikke omvendt!

Omvendt, så har jeg aldrig været klassens mest hadede person, så alligevel kan man konkludere, at jeg alligevel ikke er så slem endda.

K for kerneværdier

Hvad er en kerneværdi? Jo, det er en idé som står en nær, og som man baserer sine valg efter. Nogle af mine kerneværdier er frihed, åbenhed og anti-konservatisme. Frihed er et gode som står mange mennesker nært, så det burde ikke være nødvendigt at begrunde noget, som folk allerede er enige i. Vi ved alle hvordan det gik i middelalderen, hvor der ingen intellektuel frihed var.

Åbenhed, den er mere tricky. Danskere er generelt ikke åbne personer, de snakker ikke om deres tanker, de snakker ikke om deres personlige psykologiske problemer – de er anti-åbne. De tror fejlagtigt, at man er nødt til at have tillid til folk for at kunne snakke om sådan noget, hvilket er helt forkert. Det er intet problem for en relativt intelligent person at beskrive en anden persons personlighed og skavanker efter kun få timers, ja minutters observation. Det er næsten for nemt.

Problemet er – ingen gør det! - Ingen sætter sig ned med en tilfældig klassekammerat eller arbejdskollega og kører deres personlighed igennem for at åbne større forståelse. Hvilken frygt for at vise andre mennesker hvem man er! Denne frygt ender i, at alle ender som ingen! - Problemer kan kun løses effektivt, hvis man forstår problemet.

Anti-konservatisme er det modsatte er konservatisme, ideen om at 'bevare' og ikke lave ændringer – "man ved man hvad har og ikke hvad man får" filosofien. Underligt at det ikke strejfer dem, at det vi har er fejlfuldt og kan forbedres ved at lave ændringer – hvo intet vover, intet vinder. Med til det konservative hører også en række traditioner, ting man gør, fordi at man har gjort det før - nytteløs fyld i hverdagen for mennesker hvis liv mangler substans?

"Hvorfor er du så klog, Emil?"

Det korte svar er nysgerrighed. Det lidt længere svar er at viden er det største gode, som sagt af Sokrates: Det største gode er viden, det største onde er uvidenhed.

Det er denne filosofi jeg bygger videre på. At forstå og forklare verden er en filosofers ultimative mål, og jeg betragter mig selv som filosof. Men jeg er langt fra alene om at være nysgerrig efter universets hemmeligheder, mange er det. Men ligesom med åbenhed, så mangler pøbelen entusiasme, den indre ild der skal til at motivere en. De nøjes i stedet med at løse illustreret videnskab hver 3. uge. Jeg råder alle som har viden som interesse at gøre noget ved det, for et oplyst samfund er verdens bedste Utopia, men også hvis din interesse er andet end bare ren viden. Brug noget tid på det, lær noget, læs noget, lad være med at ingenting gøre og forblive en nobody!

De to forskellige Emil'er

Jeg er to-i-en, hvilket er temmelig godt klaret af et menneske, hvis man tager i betragtning at Gud hævdes af være tre-i-en. De kan være blandet og de kan skilles ad, alt efter hvad jeg lige har lyst til. Den skriftlige Emil er den videnskabelige, som er ufølsom og meget kritisk. Det er stort set altid den jeg bruger, når jeg skriver i debatter, hvilket har det med at give folk et "forkert indtryk". Den anden Emil er den impulsive og charmerende, der udtrykker sig som en ægte taler, dvs. med god mimik og fagter.

Min filosofi 1, 2, 3

- Er kort og præcis, hvis det kan siges med få ord, så bør det siges med få ord. Der er ingen grund til at læse 20 sider, hvis 2 sider kan forklare det samme.
- Har empirisme som grundsten, dvs. erfaringer. Personlige erfaringer tæller højest, dernæst andres erfaringer og implikationer vha. logik.
- Er objektiv, subjektivitet er ubrugeligt næsten alle steder i verden, med undtagelse af kærlighedslivet.

Historisk baggrund

Her har jeg skrevet de ting, som jeg mener, har været vigtige i dannelsen af min personlighed.

Skoletiden og den tidlige Emil

Folkeskolen – De små klasser og pøblen

Jeg har altid følt, at undervisningen i folkeskolen gik for langsomt. Jeg kan huske fra 1. klasse, at der blev diskuteret, om man nogensinde ville bolle eller ej, hvor jeg godt vidste, at selvfølgelig ville man det, når man blev ældre, men at det ville sætte mig selv i dårligt lys at sige det til pøblen. Apropos pøblen, så er det en af de ting jeg også altid har gjort, nemlig at observere andre set udefra. Når man allerede som lille var i stand til at se tingene objektivt og at de andre tilsyneladende ikke havde denne gave, så blev man tvunget til at skelne imellem dem der kunne og dem der ikke kunne – pøblen.

Senere i 2. klasse, kan jeg huske, at jeg har debatteret guds eksistens med troende børn fra min klasse, som tilsyneladende ikke kunne forstå mine argumenter, igen blev jeg nød til at konkludere, at de var intelligent underlegne. Min argumentation gik på, at de havde bevisbyrden, da de lavede en påstand (gud findes), og at jeg ingen lavede. De 'modargumenterede' mig med, at jeg skulle bevise det modsatte, hvilket er et ugyldigt argument. Det forsøgte jeg så uden held at vise dem ved, at lave en retssag analogi, man er uskyldig til det modsatte er bevist, samme gælder guds situationen, gud findes ikke til det modsatte er bevist, fordi at den der laver eksistens påstanden altid har bevisbyrden.

Allerede i 0-2 klasse var jeg blevet en enspænder, og det er jeg til tider stadig, fordi, at jeg ikke følte, at de andre var på niveau med mig. Det skete da også, at jeg skiftede skole, fordi at min matematiklærer nægtede at lære mig noget mere avanceret matematik og blev ved med at give mig flere hæfter, med de samme ting i.

Friskolen – 3-6 kl.

På min nye skole, begyndte jeg allerede at samle mig en lille klike, hvor der blev

debatteret diverse ting, ligesom Jesus havde sine disciple, blev det klart for mig, at jeg havde mine. Undervisningen på friskolen var dog ikke på noget niveau, som man kan skrive hjem om, og jeg begyndte langsomt at blive en videnstræbende person, sikkert hjulpet på vej af min mors profession som typograf på Nørhaven, hvor hun kunne skaffe gratis bøger – det var primært leksikons jeg var interesseret i, og jeg brugte mange timer med at læse i Gyldendals lille leksikon fra 1999.

Ved udgangen af 6. klasse flyttede jeg skole igen, for at mine forældre flyttede fra hinanden (efter at han havde banket min mor for at være 'utro', uden at de dog var kærester på nogen måde). Jeg begik den tåbelighed at flytte med min far, i den tro, at han så ville lade min mor være.

Nogenlunde samtidig med dette, fik friskolens nye leder, Henrik, den ide, at vi alle skulle skrive under på en aftale om at behandle hinanden ordentligt. Jeg protesterede straks over meningsløsheden i en sådan aftale, da man altid skulle behandle hinanden ordentligt, og i protest nægtede jeg (og to kammerater) at skrive under. Inden det, havde jeg undersøgt konsekvenserne af ikke at skrive under, og Henrik fortalte mig, at der ingen var – det var løgn. Fra da af, måtte vi ikke have undervisning sammen med andre elever – og så flyttede jeg skole.

Skals Skole – 7-9. kl.

I Skals Skole blev jeg kendt som professoren, der 'vidste alt'. Jeg var også den i klassen som brokkede sig mest over de absurde regler, som der nu engang er på en folkeskole. Heldigvis for mig, så kom jeg aldrig ud i større problemer med min kritik, da jeg var en dygtig elev. Det gav også visse friheder, som andre ikke kunne tillade sig, fx at høre musik i timerne på en MP3-afspiller. Også i Skals Skole var jeg lidt af en intellektuel enspænder, selvom jeg også her, og i større grad end tidligere, havde en fast skare, der lyttede til mig, men som ikke kunne give mig modspil. Jeg begyndte også for alvor at intensivere min dedikation til videnindsamling, vha. diverse hjemmesider, dette var i øvrigt før Wikipedias tid. Jeg afsluttede folkeskolen med fem 10-taller og et 11-tal i mundtlig matematik, uden at prøve, jeg havde ikke læst et eneste ord op til prøverne, da jeg vidste, at de var ligegyldige, og kun virkede som selvtillids-uddeler til de børn der var 'dygtige' til

skoletingene – dvs. gad at være aktiv i timerne og række fingeren op osv..

Østhimmerlands Ungdomsskole 10 kl. 2005-06

På efterskolen mødte jeg endelig nogle mennesker, der kunne give mig intellektuelt modspil. En af dem var Jeppe, som jeg desværre ikke snakker med i dag (særlig ofte) og vores diskussioner handlede som regel om en psykologisk analyse af en eller flere andre elever, og hvordan vi bedst kunne få irrationelliteterne ud af deres hoveder og give dem et fornuftigt verdens billede. En og nok det mest markante af disse var en pige ved navn Pernille (som i øjeblikket nægter at tale med mig, fordi at jeg brokkede mig over hendes stofmisbrug), som da hun startede var en yderst religiøs og følelsesmæssig person med en stærk tro på gud og et personligt motto der hed, 'THK – Tro, Håb og Kærlighed' (næsten originalt). Det tog en krig og en evighed at få banket gudetroen ud af hende, med det lykkedes, takket være en god portion snedighed og tålmodighed.

I dag er hun, så vidt jeg ved, stadig ateist, og kan nu se fejlene i hendes egne argumenter, som hun nu kan observere hendes veninder lave.

På efterskolen havde jeg også en ven (og stadig har), ved navn Andreas Knigge. Her var endelig en person, som så tingene meget lig mig selv, i det store perspektiv. Selvom vores interesser er forskellige, og vores meninger en smule anderledes på fx gud-området (han mente, at det var åbenlyst at gud ikke fandtes, og at det var spild af tid at diskutere det), så havde vi mange gode snakke (til og fra den lokale købmand, man snakker nu altså bedst når man går sammen) om især politik, penge og innovation. Men det væsentligste point hvor vi var ens, var ved vores storhedsidéer, i.e. tanken om, at man nok skulle blive til noget stort.

På efterskolen blev jeg også mere og mere klar over, hvor mange slaver verden indeholder og hvor lidt mennesker der faktisk reflekterer over det. Jeg havde allerede fået nogle beundrere og vidste at mange flere ville komme siden hen...